

τὸ παράστημα, τὸ βλέμμα ζωηρόν καὶ εὐθαλὴ τὴν ὄψιν. Ὀλίγοι, ὀλίγιστοι μεταξὺ τούτων φαίνονται ἀμυδρῶς ὡχροί, ἀλλ' ἐκ συγκινήσεως μᾶλλον ἢ ἐκ παθήσεώς τινος· πάθησις δὲν χωρεῖ ἐκεῖ ὅπου κορυφῇ βασιλεύει καὶ οἱ κορτοὶ ἀγρύπνως περιπολοῦσιν· ἄλλως ἔχετε ὀλίγην ὑπομονὴν καὶ θὰ ροδοκοκινήσωσι καὶ αὐτοὶ μετὰ μικρόν.

Ὁ κ. Φωκιανὸς διευθυντὴς τῶν Γυμναστηρίων ἔχει τὸ γενικὸν πρόσταγμα, πολλοὶ ἄλλοι μικρότεροι χρῆσιμεύουσιν ὡς ὑπαξιωματικοὶ τῆς γυμναστικῆς φάλαγγος. Ὁ γενικὸς ἀρχηγὸς δίδει τὸ πρόσταγμα «προσοχή!» καὶ πάντες ἵστανται ἀκίνητοι καὶ σιωπηλοὶ, τόσον ἢ βροντώδης φωνὴ τοῦ κ. Φωκιανοῦ ἐπιβάλλει καὶ ἀντηχεῖ· ἡ γενικὴ σιωπὴ μεταδίδεται καὶ εἰς τὸ ἀπειροπληθὲς κοινόν, ἐν μέσῳ δὲ αὐτῆς ἀκούονται τὰ λοιπὰ προτάγματα καὶ ἐκτελοῦνται πολλαὶ ἀσκήσεις μετ' ἐπιτυχίας καὶ ἁρμονίας ἀξιοθαυμάστου. Δὲν ἀρκεῖ τοῦτο, πολλοὶ ἄλλοι *ντελετάντηδες* ἐκ τῆς ἀνθηρᾶς νεολαίας ἀναριχῶνται ἐκ περιτροπῆς εἰς τὰ μονόζυγα καὶ τὰ δίζυγα εἰς τὰς αἰώρας καὶ τὰς κλίμακας μετ' εὐκαμψίας καὶ ἐλαστικότητος πιθήκων, ἐνῷ οἱ τακτικοὶ ἐξαιρουμένοι τὰ γυμνάσιά των. Τοῦτο ἐσημειώσαμεν ἵνα καταδείξωμεν τὴν γυμναστικὴν τάσιν τῶν ἑλληνοπαίδων.

Δύο ὁλοκλήρους ὥρας διήρκεσαν αἱ ἀσκήσεις τῶν μαθητῶν καθ' ἃς ἀκαύραστοι, φαιδροὶ καὶ μειδιῶντες οὗτοι ἐξετέλεσαν δυσκολωτάτας κινήσεις, πολλάκις ἀποσπῶντες τὰς ἐπευφημίας τῶν θεατῶν μετ' ἀπλήστου εὐχαριστήσεως ὀνειροπολούντων τίς εἶδε πόσα καὶ πόσα ἐκ τῆς ἀνδρικῆς ἐκείνης γενεᾶς, ἥτις θα χρησιμεύσῃ ὡς φυτώριον ὁλοκλήρου τῆς μεγάλης ἑλληνικῆς φυλῆς!

Οἱ περίξ λόγοι εἶχον καταληθῆ ὑπὸ περιέργων φιλοθεαμόνων, ἀλλὰ τὴν γραφικὴν καὶ ἀρχαϊκωτέραν εἰκόνα παρίστα ὁ ὡσεὶδὴς ἀντικρὺ λόφος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκάθηντο ἐ-

ξηπλωμένοι στρατιῶται καὶ πολῖται, ὡς οἱ μυθικοὶ ἐκείνοι κλέφτες τοῦ 21, ἔτοιμοι νὰ σουβλίσωσι τὸ ψῆτόν των καὶ νὰ ψάλωσι τὰ ἥρωικα τραγούδιά των, εἰς τὸν ἀπορροῶγα καὶ ἀπρόσιτον βράχον των κάτωθι τοῦ ὁποίου ἐγυμνάζοντο τόσα ἑλληνόπουλα.

Πλήρης ἐνθουσιασμοῦ, ζητωκραυγῶν, χειροκροτημάτων, ὕμνων εἰς τὴν ἐλευθερίαν, καὶ συντόμου στρατιωτικοῦ λογιδρίου ὡς προτάγματος καὶ αὐτοῦ παρεμβληθέντος ἐν μέσῳ τῶν ἄλλων, τοῦ Αἴαντος κ. Φωκιανοῦ, ἐτελεῖσεν ἡ ἑλληνοικατὰ καὶ εὐελπίς διὰ τὸ μέλλον γυμναστικὴ πανηγυρίς.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΝ Τῷ ΚΑΚΟΥΡΓΟΔΙΚΕΙῳ

Ἡ περιδότης δίκη ἐπὶ τῆς ἀρπαγῆς τῆς κόρης Πατούσα, τὸ τρίτον ἤδη μετὰ δύο ματαιωθείσας διαδικασίας παρυσιαζομένη.

Οἱ κατηγορούμενοι δώδεκα τὸν ἀριθμόν· ἐξ αὐτῶν ὁ πρωταγωνιστὴς Δαμιανὸς Κωνσταντίνου φυγοδικεῖ, ὡς καὶ δύο ἄλλοι. Οἱ λοιποὶ ἐννέα: Τσιβρόπουλος, Μανώλης, Παπαμιχαλόπουλος, Πιλάλας, Περδέχερ, Γερμανὸς ὁ τελευταῖος. Ποικίλλουσιν εἰς πατρίδας καὶ ιδιότητας· ἐξ Ἀθηνῶν, ἐξ Ἐπιδαύρου Λιμνῆς, ἐκ Λαυρίου, ἐκ Γαλαξιδίου· ἀμαξηλαῖται, γαλακτοπῶλαι, καμινευταί, Πλοίαρχοι, χωροφύλακες, μαραγκοὶ, πάρεδροι κτλ. κτλ.

Τὸ δῶμα αὐτὸ τῆς ἀρπαγῆς ἀνήκει καθαρῶς εἰς τὴν ῥωμαντικὴν σχολὴν, μὴ τηρηθείσης τῆς ἐνάτης τοῦ χρόνου καὶ τοῦ τόπου, τὸν ὁποῖον ἀπαιτοῦσιν οἱ Ἀριστοτέλειοι κα-

ῆμην καὶ διατελῶ εἰσέτι ὑπὸ τὸ κράτος τρομερᾶς συγκινήσεως.

— Προξενήσεως ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Δεσιμαῖς;

— Μάλιστα, κύριε.

— Ἐπιτρέπεται νὰ μάθω;

— Ἀπὸ σᾶς, κύριε, ὅστις γνωρίζετε κάλλιστα ὅ,τι μὲ ἀφορᾷ, νομίζω ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀποκρύψω τίποτε· δὲν ἔλαβον ἄλλως τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἀπαντήσω εἰς τὰς ἐρωτήσεις σας. Ἐπειτα δὲ ὅ,τι θὰ ἠρνούμην νὰ σᾶς εἰπω σήμερον, θὰ μάθητε μετὰ τινος ἡμέρας. Λοιπόν, κύριε, πρὸ ὀλίγου, ὅτε ἀνγγέλθηκε ἡ Ἐρριέττη μοῦ διεκήρυξε, ὅτι προϋτίθετο νὰ μὲ ἐγκαταλείψῃ καὶ ἀποσυρθῇ εἰς κἀνὲν μοναστήριον.

— "Ω! ὦ! εἶπεν ὁ κ. Λαγγάρδ.

— Μάλιστα, ἐξηκολούθησεν ἡ βαρόνη, ἔνδακρυς. Ἡ Ἐρριέττη θέλει νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν μητέρα της, ἵνα μεταβῇ καὶ θάψῃ τὴν νεότητά της ἐντὸς τοῦ σκοτεινοῦ περιβόλου ἐνὸς μοναστηρίου!

Ἐστέναξε καὶ ἄρρησε τὴν κεφαλὴν της νὰ πέσῃ ἐντὸς τῶν χειρῶν της.

— Δυστυχῆς γόνυ! δυστυχῆς μητὴρ! ἐψιθύρισεν ὁ κ. Λαγγάρδ.

Μετὰ στιγμὴν σιωπῆς, ἐξηκολούθησε:

— Ἡ δεσποινὶς Δεσιμαῖς ἐδήλωσεν εἰς τὴν μητέρα της τὸ αἴτιον τῆς σοδαρᾶς αὐτῆς ἀποφάσεως:

— "Ὁχι, κύρι· οὔτε ἠθέλησε μάλιστα ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου, ἀλλ' ἐκ τινων λόγων τῆς ἐμάντευσά. . .

— Ἐμάντευσάτε;

— "Ὅτι ἡ θυγάτηρ μου ἀγαπᾷ, ὅτι ὁ ἔρως της εἶνε ἀπελπίς, ὅτι νομίζει αἵσχος αὐτὸν καὶ ἴσως μάλιστα ἀπῆλθον! . . . Ἰδοὺ διατί, εἶμαι πεπεισμένη περὶ τούτου, ἡ δυστυχὴς κόρη θέλει νὰ παραιτηθῇ τοῦ κόσμου, τοῦ μέλλοντος, πάντων!

— Καλῶς ἐμάντευσάτε, κυρία βαρόνη· ἀλλὰ σπεύδω νὰ σᾶς καθησυχάσω· ἡ δεσποινὶς Ἐρριέττη δὲν θὰ μεταβῇ εἰς μοναστήριον, θὰ ἐγκαταλίπῃ τὸ σχέδιόν της, σᾶς τὸ ὑπόσχομαι. Ὑποπτεύετε ποῖος εἶνε ὁ νεανίας ὅστις ἠγαπήθη ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Δεσιμαῖς;

— "Ὁχι, κύριε.

— Ἐὰν τὸν ζητήσετε ὁμῶς θὰ τὸν εὑρετε βεβαίως· ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ σᾶς δώσω τὸν κόπον τοῦτον. Ὁ ἀγαπώμενος ὑπὸ τῆς θυγατρὸς σας ἀγαπᾷ ἐπίσης θερμῶς τὴν δεσποινίδα Ἐρριέττην Δεσιμαῖς· δυστυχῶς ὁμῶς δὲν εὑρίσκεται πρὸς τὸ παρὸν ὑπὸ τοῦς συνήθεις ὄρους. Τὸν νεανίαν τοῦτον, κυρία βαρόνη, τὸν γνωρίζετε, τὸν ἔχετε ἰδῆ.

— Τὸν γνωρίζω;

— Μάλιστα. Ὀνομάζεται Λυκογιάννης.

— Λυκογιάννης! ἐπεφώνησεν ἡ κυρία Δεσιμαῖς ἀνασκιρτήσασα ἐπὶ τῆς ἑδρας της. "Α! Θεέ μου! Θεέ μου! κατα-

νόες. Ἐξηκολούθησε τελούμενον ἐπὶ δέκα ἡμέρας ἀνενοχλήτως ἐν ξηρᾷ καὶ ἐν θαλάσῃ, εἰς τὰ χωρία κατὰ ὄρη τοῦ Λαυρίου, εἰς τὸ πλοῖον, εἰς τὸ Κυπαρίσιον τῆς Ἐπιδαύρου Λιμενῆς. Κατὰ τὸ κατηγορητήριον ὁ Δαμιανὸς ἐποφθαλμιῶν εἰς τὴν περιουσίαν τῆς παθοῦσης, — ἥτις ἐν παρόδῳ εἰρήσθω, δὲν εὐμοιρεῖ θελγήτρων καλλονῆς, ἀλλ' οὐδὲ καὶ νεότητος τόσῃ, — ἀπεφάσισε νὰ τὴν ἀρπάσῃ, ὅπως βιάσῃ αὐτὴν εἰς γάμον. Ὁ Τσιγαρόπουλος καὶ ὁ Κεφάλας τῷ ὑπεσχέθησαν τὴν ἄμεσον σύμπραξίν των διὰ τὴν πρώτην πράξιν τοῦ δράματος. Περὶ τὸ μεσονύκτιον τῆς 6—7 Ἰουνίου τοῦ παρελθόντος ἔτους, ἐνῷ ἡ παθοῦσα ἐπέστρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἐκ τοῦ ἐκτὸς τῆς αὐτῆς τῆς οἰκίσκου, ὅπου διέμεναν ἀσθενοῦσα φίλη τῆς, ἐκυκλώθη ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω, ἐφιμώθη, καὶ μετενέχθη εἰς τὴν ἄμαξαν τοῦ Καβάλα· ἡ ἄμαξα διήλθε τὴν ὁδὸν Σταδίου, διευθυνόμενοι εἰς χωρίον τι τοῦ Λαυρίου, ὅπου κατέλυσαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Περδέχευ. Τὴν νύκτα ἡ παθοῦσα καταπίθει διὰ τῶν ἱκεσιῶν τῆς τὸν ὑπηρετὴν αὐτῆς Τσιθρόπουλον νὰ σώσῃ αὐτὴν, καὶ οὕτω δραπετεύουσιν ὁμοῦ· ἀλλ' ὁ ἐν τῷ μεταξύ ἐξυπνίσας Δαμιανὸς καταφθάνει ἐφιππος τοὺς φυγάδας, καὶ ἐπανάγει ἐπὶ τὸ αὐτό. Ἐκεῖθεν ἐπιβιβαζόμενοι ἐντὸς τοῦ πλοίου τοῦ Γαλαξειδιώτου Λούκα, καταφθάνουσιν εἰς τὸ Κυπαρίσι τῆς Ἐπιδαύρου Λιμενῆς, τὸν τόπον τῆς γενέσεως τοῦ αὐτουργοῦ. Ἐκεῖ ὅλο τὸ χωρίον ἐν γνῶσει τοῦ συμβάντος· ζητεῖται ἱερεὺς διὰ νὰ τελέσῃ τὸν γάμον, ἀλλ' εὐτυχῶς οὐδεὶς πείθεται πρὸς τοῦτο· πάρεδρος καὶ χωροφύλακες, δελεασθέντες, μένουσιν ἐν σιδηρᾷ οὐδετερότητι· ὁ ὑγειονομοσταθμάρχης ἐπιτρέπει τὸν ἀπόπλουν τοῦ πλοίου, καὶ προσκομίζεται πάλιν εἰς τὰς Λαυριωτικὰς ἀκτὰς· ὅτε ὁ δήμαρχος Λαυρίου ἐξέρχεται μετὰ ὀπλιτῶν εἰς καταδίωξιν καὶ ὁ Δαμιανὸς ἀναγκάζεται νὰ ἐγκαταλείπῃ τὸ θῦμά του ἐπὶ τοῦ Λαυριωτικοῦ Ὀλύμπου εἰς τὰς χεῖρας τῆς ἐξουσίας. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ παθοῦσα ἐν

τῷ μεταξύ εἶχεν ἐπανελημμένως ἀποτίσει τὸν φόρον . . . τῆς ἀρπαγῆς τῆς.

Οἱ μάρτυρες πλεονάζουσι τοὺς τεσσαράκοντα· μάρτυρες κατηγορίας καὶ ὑπερασπίσεως, καὶ μάρτυρες ἰδιαιτέροι τῆς παθοῦσης ὡς πολιτικῶς ἐναγούσης.

Συνήγοροι οἱ κκ. Δραγούμης, Μπουφίδης, Πετούσης καὶ ἄλλοι.

Πολιτικὸς ἐνάγων ὁ κ. Κρασσάς.

Ἡ δίκη διακοπεῖσα περὶ τὴν μεσημβρίαν, ἐξακολουθεῖ καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ.

ΚΑΚΟΥΡΓΙΟΔΙΚΕΙΟΝ ΣΥΡΟΥ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Τριήμερον διαρκέσασα, ἐπερατώθη τὴν μεσημβρίαν τῆς σήμερον ἡ ἐνώπιον τῶν ἐνταῦθα Κακουργιοδικῶν πολύκροτος δίκη τῆς γνωστῆς ὑπεξαιρέσεως τῶν 64000 φράγων τῶν Χαριλάου καὶ Κανάκη παρὰ τοῦ ἀφάντου γενομένου Παλάσκα, καὶ τῶν δικασθέντων σήμερον συνεργῶν Ἰωάν. Κοπίδου, Ἀντ. Γρίσπου καὶ Ἰωάν. Γρίσπου.

Πέντε ἦσαν οἱ συνήγοροι τῶν κατηγορουμένων, μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Α. Βαλέττας, σωρεῖα δὲ μαρτύρων κατηγορίας καὶ ὑπερασπίσεως ὅλων τῶν ἐπαγγελημάτων, ὅλων τῶν φύλων, ὅλων τῶν ἡλικιῶν, ἀπὸ τοῦ ἐξήνταπενταετοῦς Χαριλάου μέχρι τῆς πενταετοῦς Ἐλενίττας, καὶ ὅλων τῶν βαθμῶν τῆς φιλίας καὶ τῆς συγγενείας μετὰ τῶν κατηγορουμένων.

Διότι πρέπει νὰ μάθῃς ὅτι μάρτυρες ἦσαν ὅλοι οἱ στενοὶ φίλοι καὶ συγγενεῖς τῶν κατηγορουμένων, κορωνίδα ἔχοντες τὸ πενταετὲς θυγάτριον τοῦ κατηγορουμένου Α. Γρίσπου.

Δὲν θὰ ἐνδιατρίψω ἐπὶ τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων αὐτῶν, διότι ἀρκούντως τὰ τῆς ὑποθέσεως ἀνέλυσε κατὰ τὸν χρόνον τῆς πράξεως ὁ τύπος. Θὰ παρατηρήσω μόνον ὅτι

λαμβάνω τέλος. . . Δυστυχὴς μου κόρη, δυστυχὲς τέκνον μου ! Τί τρομερὰ δυστυχία ! Αὐτὸ εἶνε φρικαλέον !

— Ἡσυχάτατε, κυρία βαρόνη, καὶ ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς εἴπω ὅτι ἐξογκοῦτε τὸ κακόν.

— Λυκογιάννης, Λυκογιάννης, ὑπέλαβεν ἡ κυρία Δεσιμαίς, θύμα πυρετώδους ταραχῆς· Λυκογιάννης, ἄγριος τις, θλιβὴς τις, ἐν ὧν εὐτελής. . . Ἀλλὰ, κύριε, ἡ εὐτυχία τῆς θυγατρὸς μου διὰ παντὸς κατεστράφη· εἶνε τρομερὸν τοῦτο, σᾶς λέγω. . . Ἀ! τὸ δυστυχὲς, τὸ δυστυχὲς παιδίον !

— Ἀφετέ με νὰ σᾶς εἴπω ἅπαξ ἐτι, κυρία βαρόνη, ὅτι τὰ πράγματα δὲν μοῦ φαίνονται τόσο ζοφερὰ ὅσον σεῖς τὰ βλέπετε. Βεβαίως ὁ Λυκογιάννης εἶνε εἰς ἄγριος, εἰς ἀπόκληρος καὶ εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἀποτροπιάζεται τις ὅτι νεῖνις καλῶς ἀνατετραμμένη, θελκτικὴ καὶ διακεκριμένη, ὁποία εἶνε ἡ δεσποινὶς Δεσιμαίς, εἶνε δυνατόν νὰ ἀγαπήσῃ τοιοῦτον ἄνθρωπον. Ἀλλ' ὁ ἄγριος οὗτος θὰ ἐκπολιτισθῇ, καὶ οὔτε σεῖς οὔτε ἐγὼ, κυρία βαρόνη, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν σήμερον τί ὑπάρχει ὑπὸ τὸ τραχὺ αὐτοῦ περιβλημ. Ἐπαναλαμβάνω λοιπὸν, πρὶν κρίνετε τὸν ἄνθρωπον καὶ τὰ πράγματα, περιμεῖνατε. Ὅτι ὑπολαμβάνετε τώρα ὡς φρικτῶδες δυστύχημα, δύναται νὰ μετατραπῇ διὰ σᾶς ἐντὸς ὀλίγου ἴσως εὐτύχημα.

Ἡ κυρία Δεσιμαίς ἐκίνησε θλιβερώς τὴν κεφαλὴν.

— Ἰδοῦ, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Λαγγάρδ, ἡ στιγμή ἐπέ-

στη τοῦ νὰ σᾶς γνωστοποιήσω τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς μου. Πρόκειται περὶ τοῦ Λυκογιάννη.

Ἡ βαρόνη ἐποίησε κίνησιν τινα ἐκπλήξεως.

— Μὴ ἐκπλήττεσθε, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Λαγγάρδ, δὲν θὰ βραδύνετε νὰ μάθετε διὰ τί ἐνδιαφέρομαι διὰ τὸν δυστυχὴ τοῦτον. Γνωρίζετε, σᾶς τὸ εἶπον, ὅτι εἶμαι ὁ φίλος τῶν δυστυχῶν. Εἶμαι ὁ προστάτης καὶ ὑπερασπιστὴς τοῦ ἀτυχοῦς Λυκογιάννη, καὶ ταύτοχρόνως ὁ ἐκδικητὴς του, διότι εἶνε καὶ αὐτὸς θύμα !

Ὁ Λυκογιάννης συνελήφθη καὶ ἐγκαθεῖρθη, ἂν καὶ εἶναι ἀθῶος τοῦ ἀποδιδόμενου εἰς αὐτὸν ἐγκλήματος.

Νέκν ἐποίησε κίνησιν ἡ βαρόνη.

— Μάλιστα, κυρία, εἶναι ἀθῶος, εἶπεν ὁ κύριος Λαγγάρδ, ἀπαγγέλων ἐντόνως τὰς λέξεις ταύτας καὶ τοῦτο θ' ἀποδειχθῇ ὅταν ἔλθῃ ἡ στιγμή. Ἐξακολουθῶ. Προστάτης, ὑπερασπιστὴς, καὶ ἐκδικητὴς τοῦ Λυκογιάννη, ἀπεφάσισα νὰ τὸν ἀποδώσω εἰς τὴν κοινωνίαν οὐχὶ τοιοῦτον ὅπως εἶναι σήμερον, ἀλλὰ μεταμορφωμένον. Θέλω ὁ ἄγριος νὰ ἐξαφανισθῇ, θέλω τέλος ἐντὸς χρονικοῦ τινος διαστήματος ὅσον τὸ δυνατόν βραχυτάτου νὰ συντελέσω τὴν ἀνατροπὴν τοῦ Λυκογιάννη, ὅπως δυνήθῃ νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸν κόσμον μὲ τὸ ὄνομα ὅπερ ἔχω νὰ τοῦ δώσω, ὄνομα ὅπερ τοῦ ἀνήκει.

— Τὸ ἔργον τὸ ὅποῖον σκοπεῖτε, κύριε, νὰ ἐπιτελέσητε εἶναι ἀξιοέπαινον.